

Molnár Gábor

Sercenő szikrameleg

bálványok árnyában a rettegő restség,
garasra görnyedő embertelenség,
aranyló tébolytól úrkodik
a legparányabb lélek,
homlokára ráncok rágják,
hódoltatva félek

a második kapu előtt beavatatlanul,
mint keresgélő sörtés éhesen tūr,
tág szemekkel vakon,
nem lát át dőlt múlton,
romlott mán,
s elölt holnapon

rémre rontó Napos vággyal,
álmok dúlta úzó ággyal,
a sötét nincs mezején
csatát vív szüntelen,
míg igaza nem hámlik homállýá,
s lángja lesz tűztelen

hős vére tüzes táltos még,
hús hitét nem béklyózza vég,
bár békés borús ember,
nemes, és Istentől az,
sara rőt lárvákkal vitázik,
amerre néz gubbaszt a gaz

jár, de nem vízen, koponyáig sárban,
Ég súlyú kegyelem tartja meg az árban,
árad ő maga is,
mécsesként az éjben,
látjuk a Teremtőt
a szívére mért fényben

csillagos távolban, mindtekkal közel,
kortalan lelket hord, egyedül jön el,
s magányban talál titeket,
világtalanságban,
mint szeretve szóródó szikrameleg
sercen fel bennetek,
bennetek, a halhatatlanságban